

Dahlen Baerentzen Project "Lifelines"

Anmeldelse Jazz Special #117 okt/nov 2010

Med et gennemgående noget indadvendt, måske også drømmeagtigt udtryk, er Sienna Dahlens stemme i forgrunden på en spændende cd, der på bedste postmoderne manér blander udtryksformer fra jazz, rock og klassisk musik. Strygerne smyger sig ikke kælent op ad lytterens ben, men kræver deres selvstændige ret og opmærksomhed i lydbilledet, og Mads Bærentzen (som sammen med Dahlen tegner sig som ophavsmand for langt hovedparten af materialet) er en pianist og keyboardspiller, der nok kan træde i karakter, når han finder tilskyndelse til det – skiftende mellem et blødt og håndfast anslag alt efter hvad der giver mening i situationen. Måske er det noget fortærsket at hævde, at der er en nordisk stemning over denne musik, men jeg synes ikke desto mindre, at det bør fremhæves som en del af det helhedsindtryk, LIFELNES giver mig.

Det er musik, der i betydning veksler mellem helheden og sine bestanddele. Lad mig f.eks. nævne Morten Ramsbøls bas, der både fint skiller sig ud solistisk og gnidningsløst passer ind i ensemblespillet. Jeg synes også, det er værd at fremhæve Jakob Buchanan, der gør en flot figur i sine soli på trompet.

Albummet lader sig ikke sætte på en formel, og det kunne man godt forestille sig netop var én af ideerne bag musikken – f.eks. det afdæmpede, valse-agtige i den fransksprogede *Sentiment Sans Maison* til de pågående beat i Radiohead-nummert *Faust Arp*. Der er nogle betydelige spring, som er mere end spiselige, fordi den postmoderne pose med blandet slik alligevel giver mening i denne vekslen mellem helhed og detalje.

Sienna Dahlen forekommer meget sikker som sangerinde, fint intonerende og harmonisk balancerende mellem den tekstlige fortolkning og den melodiske fremførelse. Hun er nok toneangivende, men samtidig tilstede i det fælles nærvær med de øvrige medvirkende på en måde, som gør, at hun fint lader sig afstemme med dem. Et ganske overbevisende værk, fordi det rummer mange nuancer – og er genuint stemningsskabende som sin fornemmeste virkning.

Jakob Hassing